

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Anita Grunt

przy udziale oskarżyciela skarbowego E. A. z Pierwszego Urzędu Skarbowego w G.

po rozpoznaniu w dniu 12.10.2016 r. sprawy

K. S., syna R. i B.,

urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od 26 listopada 2013 r. do 26 kwietnia 2014 r. w G., jako podatnik podatku od towarów i usług, wbrew art. 99 ust. 1 i art. 103 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.) uchylał się od opodatkowania podatkiem od towarów i usług przez nieujawnienie przedmiotu lub podstawy opodatkowania i niezłożenie do Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., w terminie ustawowym deklaracji VAT – 7 dla podatku od towarów i usług za miesiące: październik, listopad, grudzień 2013 r., styczeń, luty, marzec 2014 r. (deklaracje złożone dnia 12.05.2014 r. za miesiące od października 2013 r. do lutego 2014 r., natomiast za marzec 2014 r. złożona 26 maja 2014 r.), przez co został narażony na uszczuplenie podatek w łącznej kwocie 16.119,00 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s.;

2. w okresie od 22 kwietnia 2013 r. do 21 października 2014 r. w G. jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem tej samej sposobności nie wpłacał w ustawowym terminie, tj. do dnia 20. miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie 6.372,00 zł za miesiące: marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2013 r., styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień 2014 r.,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 77 § 1 k. k. s. w zw. z art. 77 § 3 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s.;

3. w dniu 31 stycznia 2014 r. jako płatnik nie złożył w terminie ustawowym deklaracji rocznych o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za rok 2013,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 79 § 2 k. k. s.;

4. od dnia 25 lipca 2014 r. jako płatnik podatku od towarów i usług, wbrew art. 103 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie, tj. do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług w łącznej kwocie 5.255,00 zł wynikającego z deklaracji VAT – 7 dla podatku od towarów i usług za miesiąc czerwiec 2014 r.,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k. k. s.

I. oskarżonego K. S. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 54 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. i za to na podstawie art. 54 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k. k. s. skazuje go na karę grzywny w wymiarze 20 (dwudziestu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda;

II. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 77 § 1 k. k. s. w zw. z art. 77 § 3 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. i za to na podstawie art. 77 § 1 k. k. s. w zw. z art. 77 § 3 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 48 § 1 i 4 k. k. s. skazuje go na karę grzywny w wymiarze 1.000 (jednego tysiąca) złotych;

III. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 3. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 79 § 2 k. k. s. i za to na podstawie art. 79 § 2 k. k. s. w zw. z art. 48 § 1 i 4 k. k. s. skazuje go na karę grzywny w wymiarze 300 (trzystu) złotych;

IV. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 4. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 57 § 1 k. k. s. i za to na podstawie art. 57 § 1 k. k. s. w zw. z art. 48 § 1 i 4 k. k. s. skazuje go na karę grzywny w wymiarze 500 (pięciuset) złotych;

V. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002 r., nr 123, poz. 1058 z późniejszymi zmianami) oraz § 11 ust. 1 pkt 1, § 11 ust. 2 pkt 3, § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. S. kwotę 738 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. w zw. z art. 113 § 1 k. k. s. oraz art. 1, art. 2 ust. 1, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1.248 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 380 złotych.

Sygn. akt: II K 841/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. S. prowadzi działalność gospodarczą. W ramach tej działalności w latach 2013-2014 dokonywał odpłatnych dostaw towarów. Mimo to, w okresie od października 2013 roku do marca 2014 roku nie złożył w ustawowym terminie, tj. do 25. dnia miesiąca następnego po miesiącu w którym doszło do dostawy towarów, do Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., deklaracji dla podatku od towarów i usług dotyczących tego okresu. I tak:

- deklaracje za październik, listopad i grudzień 2013 roku oraz styczeń i luty 2014 roku złożył dnia 12 maja 2014 roku;
- deklarację za marzec 2014 roku złożył dnia 26 maja 2014 roku.

W wymienionym okresie K. S. nie wpłacił w powyższych terminach na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w G. kwoty 16.119 złotych, na którą złożyły się kwoty:

- 735 złotych tytułem podatku VAT za dostawę towarów w październiku 2013 roku;

- 3.260 złotych tytułem podatku VAT za dostawę towarów w listopadzie 2013 roku;
- 3.022 złotych tytułem podatku VAT za dostawę towarów w grudniu 2013 roku;
- 6.166 złotych tytułem podatku VAT za dostawę towarów w styczniu 2014 roku;
- 1.414 złotych tytułem podatku VAT za dostawę towarów w lutym 2014 roku;
- 1.522 złotych tytułem podatku VAT za dostawę towarów w marcu 2014 roku.

Dowód : listy zaległości – k. 7-8, 16-17, 76 zał. 1; wydruk z bazy REGON – k. 47-48; deklaracje k. 57-69

W latach 2013-2014 K. S. zatrudniał pracowników, którym wypłacał wynagrodzenie. Mimo to, w okresie od kwietnia 2013 roku do października 2014 roku nie wpłacił w ustawowym terminie, tj. do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym doszło do pobrania zaliczki, na rachunek bankowy Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. zaliczek na podatek dochodowy z tytułu wynagrodzeń za pracę wypłaconych pracownikom z okres od marca 2013 roku do września 2014 roku w łącznej kwocie 6.372 złotych, na którą złożyły się kwoty:

- 210 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w marcu 2013 roku;
- 168 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w kwietniu 2013 roku;
- 88 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w maju 2013 roku;
- 216 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w czerwcu 2013 roku;
- 216 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w lipcu 2013 roku;
- 216 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w sierpniu 2013 roku;
- 117 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych we wrześniu 2013 roku;
- 216 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w październiku 2013 roku;
- 448 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w listopadzie 2013 roku;
- 448 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w grudniu 2013 roku;
- 307 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w styczniu 2014 roku;
- 307 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w lutym 2014 roku;
- 307 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w marcu 2014 roku;
- 307 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w kwietniu 2014 roku;
- 442 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w maju 2014 roku;
- 816 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w czerwcu 2014 roku;
- 750 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w lipcu 2014 roku;
- 486 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w sierpniu 2014 roku;
- 307 złotych tytułem zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w we wrześniu 2014 roku.

Dowód: karta weryfikacji deklaracji rocznej – k. 2 zał. 1; lista zaległości – k. 31 zał. 1

K. S. złożył do Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. deklarację roczną o zaliczkach na podatek dochodowy pobranych w roku 2013. Uczynił to dnia 17 kwietnia 2014 roku, tj. po upływie ustawowego terminu.

Dowód: deklaracja PIT-4R – k. 3-4v zał. 1

K. S. złożył w ustawowym terminie deklarację dla podatku od towarów i usług za czerwiec 2014 roku. Mimo to, nie wpłacił w ustawowym terminie kwoty 5.255 złotych należnej tytułem podatku od towarów i usług za dostawę towarów w tym okresie.

Dowód: listy zaległości – k. 8, 16-17 zał. 1

K. S. był uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 23 grudnia 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 1214/15 za czyn z art. 180a k. k.

Dowód: dane o karalności – k. 20-22 akt głównych

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się w całości na treści zebranych dokumentów urzędowych. Dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla podważenia ich wartości dowodowej.

Ustalony stan faktyczny stanowił podstawę do przypisania K. S. wszystkich czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia.

Odnośnie czynu wymienionego w punkcie I. aktu oskarżenia postępowanie dowodowe wykazało, że w kolejnych miesiącach w okresie od listopada 2013 roku do kwietnia 2014 roku K. S. nie składał w ustawowym terminie, tj. do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano dostawy towarów (art. 99 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług), deklaracji dla podatku od towarów i usług, przez co nie ujawnił organom podatkowym podstaw opodatkowania. Co więcej, oskarżony nie wpłacał w tych terminach (art. 103 ust. 1 ustawy o VAT) należnego podatku VAT. Nie ulega wątpliwości, że w ten sposób doszło do narażenia należności publicznoprawnej na uszczuplenie. Wobec zaniechania płatności ze strony oskarżonego oraz niewiedzy organów podatkowych co do faktu zaistnienia podstaw opodatkowania, powstało bowiem zagrożenie, że należności te nie zostaną uiszczone.

Łączna kwota podatku narażonego na uszczuplenie badanym czynem (16.119 zł) nie przekroczyła dwustukrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę za rok 2014 (336.000 zł). Była to zatem kwota małej wartości w rozumieniu kodeksu (art. 53 § 14 k. k. s.), co uzasadniało zakwalifikowanie tego czynu jako przestępstwa skarbowego z art. art. 54 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s.

Odnośnie czynu wymienionego w punkcie II. aktu oskarżenia należy stwierdzić, iż zatrudniając pracowników K. S. był płatnikiem w rozumieniu art. 31 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W przedmiotowym postępowaniu w sposób nie budzący wątpliwości wykazano, że w kolejnych miesiącach w okresie od 22 kwietnia 2013 r. do 21 października 2014 r. nie dochował on ustawowych terminów (wynikających art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych), nie wpłacając na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. zaliczek potrąconych z wypłaconych wynagrodzeń za pracę. Łączna kwota przeterminowanych zaliczek w wymienionym okresie wyniosła 6.372 złotych. Kwota ta nie przekraczała ustawowego progu wymienionego w art. 54 § 6 k. k. s. w zw. z art. 54 § 3 k. k. s. (5-krotności minimalnego wynagrodzenia za pracę

w roku 2014), tj. kwoty 8.400 zł, co uzasadniało zakwalifikowanie tego czynu jako wykroczenia skarbowego z art. 77 § 1 k. k. s. w zw. z art. 77 § 3 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s.

Należy w tym miejscu zauważyć, że znamię czasownikowe "nie wpłaca" zawarte w art. 77 k. k. s. polega na zaniechaniu uiszczenia pobranego podatku na rzecz organu podatkowego. Przy czym, niewpłacenie na rachunek organu podatkowego obliczonego i pobranego podatku nie musi polegać na fizycznym przejęciu przez płatnika kwoty stanowiącej jego równowartość (wyrok SN z dnia 16 maja 2002 roku w sprawie IV KKN 427/98). Wystarczy, że dokonano jego potrącenia, tj. wypłacono pracownikowi kwotę pieniężną po odliczeniu podatku podlegającego pobraniu. Bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej płatnika jest natomiast, czy posiada on środki finansowe na bieżącą produkcję, wypłatę wynagrodzenia dla pracowników czy też spłatę zobowiązań wobec kontrahentów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 1999 roku w sprawie III KKN 434/97). W ocenie Sądu, przywołane wyżej przykłady z orzecznictwa zasługują na aprobatę. Jasne jest bowiem, że środki pieniężne w kwocie odpowiadającej obliczonej zaliczce na podatek dochodowy wchodzi w skład wynagrodzenia brutto. W ujęciu ekonomicznym należą one do podatnika (do czasu pobrania), a następnie do Skarbu Państwa. Obowiązkiem płatnika jest natomiast obliczenie i pobranie podatku, a następnie jego przekazanie na rachunek organu podatkowego.

Odnosnie czynu wymienionego w punkcie III. aktu oskarżenia należy wskazać, że K. S. nie złożył deklaracji PIT-4R do końca stycznia 2014 roku (termin określony na podstawie art. 38 ust. 1 a ustawy o PIT). Oznacza to, że dopuścił się wykroczenia skarbowego z art. 79 § 2 k. k. s.

Odnosnie czynu wymienionego w punkcie IV. aktu oskarżenia należy wskazać, że do dnia 25 lipca 2014 roku (termin określony na podstawie art. 103 ust. 1 ustawy o VAT) K. S. nie wpłacił na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. podatku VAT z tytułu dostaw towarów w czerwcu 2014 roku. Długotrwałość zalegania z uiszczeniem podatku świadczy o uporczywości jego zachowania. Oskarżony dopuścił się zatem wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k. k. s.

Czyny wymienione w punktach I. i II. aktu oskarżenia miały charakter wieloetapowy. Fakt, iż oskarżony postępował niejako „na raty”, w krótkich odstępach czasowych i z wykorzystaniem tej samej sposobności, pozwolił uznać każdą z grup zachowań wskazanych w punktach I. i II. aktu oskarżenia za jeden czyn zabroniony (tzw. czyn ciągły w rozumieniu art. 6 § 2 k. k. s.).

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca ich kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. K. S. jest i już w trakcie popełnienia czynów był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego.

Stopień szkodliwości społecznej czynów przypisanych K. S. należy określić jako niemały. Oskarżony jako przedsiębiorca miał pełną świadomość ciężących na nim obowiązków podatkowych, a mimo to nie dochował ich w stosunkowo długim okresie czasu, co świadczy o tym, że stopień jego zawinienia był wysoki. Choć suma zaległości podatkowych wynikających z czynów wymienionych w punktach I., II. i IV. była relatywnie niska, to jednak do momentu wniesienia aktu oskarżenia oskarżony nie uiścił przeterminowanych należności.

Sąd stwierdził, iż, w przedmiotowej sprawie zachodzą przesłanki do wydania wyroku skazującego. I tak w punkcie I. sentencji wyroku, za przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s., Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych po 100 złotych. W punkcie II. sentencji wyroku, za wykroczenie skarbowe z art. 77 § 1 k. k. s. w zw. z art. 77 § 3 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s., Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 1.000 złotych. W punkcie III. sentencji wyroku, za wykroczenie skarbowe z art. 79 § 2 k. k. s., Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 300 złotych. W punkcie IV. sentencji wyroku, za wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k. k. s., Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 500 złotych.

Na niekorzyść K. S. przemawiają okoliczności wpływające na ocenę szkodliwości społecznej czynów, a zwłaszcza wzgląd na długotrwałość naruszeń i stopień zawinienia. Za okoliczność obciążającą należy uznać także uprzednią karalność oskarżonego za czyn z art. 180a k. k. Przy czym podkreślenia wymaga fakt, że do skazania oskarżonego doszło po popełnieniu badanych czynów.

Sąd nie znalazł okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego.

Zdaniem Sądu, kary grzywny w zasądzonej wysokości spełnią cele kary w zakresie prewencji indywidualnej, wpłyną bowiem na oskarżonego wychowawczo i skłonią go do refleksji nad swoim postępowaniem, jak również uczynią zadość wymaganiom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wysokość orzeczonych kar grzywny jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, w tym stopnia jego zawinienia, jak też uwzględnia niewątpliwą korzyść majątkową, jaką oskarżony osiągnął z przypisanych czynów. Wymierzając karę Sąd uwzględnił w każdym przypadku zarówno aktualną sytuację majątkową oskarżonego (brak ujawnionych dochodów), jak i warunki osobiste oskarżonego (m. in. młody wiek), które wskazują na to, że ma on możliwość świadczenia pracy zarobkowej. W ocenie Sądu, K. S. jest w stanie uiścić orzeczone grzywny. Suma zasądzonych kwot nie wykracza poza jego potencjalne możliwości zarobkowe i płatnicze. Orzeczonych kar grzywny nie sposób uznać za nadmiernie surowe, zwłaszcza że znacznie odbiegają one od górnych granic ustawowego zagrożenia.

W punkcie V. sentencji wyroku, zasądzono od Skarbu Państwa, na rzecz obrońcy oskarżonego, wynagrodzenie tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Przyznana kwota jest adekwatna do nakładu pracy obrońcy i mieści się w granicach określonych w rozporządzeniu przywołanym w tej części orzeczenia.

Sąd uznał, iż zasadne będzie zasądzenie od oskarżonego, na rzecz Skarbu Państwa, kosztów procesu związanych z jego sprawą, w tym wymierzenie mu stosownej opłaty (punkt VI. sentencji wyroku), albowiem swoim zachowaniem przyczynił się do ich powstania.